

Cornelis van Schaick
Állatok kínzásáról

Frits.

Nézd csak ezt az állatot,
Szép gyíkocska, láthatod.
Tarka bőrű, s milyen fürge!
Két centért, ha megkaptám...

Konstant.

Bár itt lenne a macskám,
Hogy egyszerre széttéphesse!

Frits.

Fúj, te tényleg bolond vagy!
Állat: oka haragnak?
Ugyan miért is ne élhetne?

Konstant.

Mert ez csak egy buta gyík!
Kevesebb lesz – mit számít?
Másnak biztos fel se tűnne.
Múltkor egyet elcsíptem,
Lábait jól megnyestem,
Majd hagytam tovább futkosni,
Bután nézett az állat!

Frits.

Őrült! Fogd be a szádat!
Drágán fogsz ezért felelni!
Hogyha épp a te lábad
Lett volna, mit levágnak,
Mondd, te vajon mit éreznél?
Ha kínzunk egy állatot,
Ő is érez bánatot,
Bár fájdalmáról nem beszél.

Erre rá épp egy hónapra
Konstantnak a jó apja
Ajándékba majmot adott;
Konstant bottal kezébe'
Hozzásurrant, megütötte,
De az állat nyakaskodott!

Újra csapni igyekeznek,
 Ám a majma ráugrik,
 Körmei már szemét vájják,
 Harap, karmol, nem nyugszik,
 Mégis észre sem veszik,
 Kiabálhat, úgysem hallják.

Mikor anyja hazatért
 – Két óra is eltelt rég –,
 Alig volt már benne élet.
 Konstant ugyan talpra állt,
 Ám örökre vakká vált,
 S sebeitől máig szenved.

Lucebert

Ma Yuan halásza

felleg alatt madár siklik
 hullám alatt halak szállnak
 ám a halász köztük szunnyad

hullám tornyos felleggé lesz
 felleg szilaj tajtékká lesz
 ám a halász közben szunnyad

Tóth Dániel fordításai

LUCEBERT | ÁLLATIDOMÁR